

[Thorndahl]

ne, udelukker de selvfølgelig dermed også byudvikling i landsbyerne, og dermed er ringen jo altså sluttet, hr. minister. Spørgsmålet er derfor, om dette lovforslag i relation til folketingsbeslutningen af 31. maj 1978 overhovedet er det papir værd, det er trykt på.

Men hvis vi går ud fra – og det er indtil videre jo altså et helt teoretisk tankeeksperiment – at det pågældende lovforslag får en reel betydning, er der selvfølgelig grund til at se på den ankeinstitution, man har bygget op i lovforslaget, hvorefter der er klageadgang til miljøankenævnet. Mit parti er absolut ikke nogen beundrer af miljøankenævnet, i hvert fald ikke sådan som det hidtil har fungeret. Vi finder, at det, ankenævnet hidtil har præsteret, i alt væsentligt har vist, at det er et tidrøvende, ressourceforbrugende omsvøbsforetagende – og så har jeg sagt det venligt – der i almindelighed ikke yder noget kvalificeret bidrag i den samlede sagsbehandling, men først og fremmest bruger tid og kræfter på at finde frem til, hvorledes man kan formulere sig ud af at tage reel stilling til de synspunkter, som de indankende har forelagt for nævnet.

Når det er sagt, vil jeg også gerne understrege, at ministerens forslag om at lade planstyrelsen yde sekretariatsmæssig bistand til miljøankenævnet, planstyrelsens synspunkter i den henseende taget i betragtning, vil betyde, at ankenævnet med den armering eller bistand under alle omstændigheder set fra borgernes side vil være værdiløst, hvis det da ikke skal opfattes som en dårlig vittighed i denne sammenhæng. Men hvis der kan være tvivl om miljøankenævnets kvalifikationer på forhånd, er det efter min bedste overbevisning i hvert fald givet, at ankeadgangen med planstyrelsen som sekretariat er en fuldstændig illusion.

Men selv om dette lovforslag på det givne grundlag er betænkeligt – der er selvfølgelig fortolkningsmuligheder, udvalgsarbejdet kan måske også ændre det – indeholder det i hvert fald en teoretisk forbedring. Så selv om det kun er teori, er det dog bedre end ingenting, og på den baggrund kan vi under alle omstændigheder støtte lovforslaget.

Bjørn Poulsen (SF):

Det kunne være fristende at starte en gevaldig debat i dag om hele spørgsmålet om

landsbyer, men da vi jo er i den heldige situation, at vi får det på tirsdag, skal jeg nøjes med nogle få bemærkninger.

Man kan ikke læse dette lovforslag uden at have forskellige redegørelser i bagehovedet, ikke mindst planlægningsredegørelsen, og derfor vil det være naturligt, at man, når man skal tale om dette forslag, hele tiden skæver til, hvad der egentlig skal ske med de små samfund i dette land. Da forslaget efter min mening ligesom er en legalisering af det, der står i planredegørelsen, må jeg erkende, at SF ikke er tilhænger af det. Vi mener, at man er blevet alt for restriktiv i planredegørelsen, at man sælger de små samfund. Man kan selvfølgelig påstå, at der ikke står noget om det i dette forslag, men som jeg sagde tidligere, er dette efter vores mening en legalisering af det, der står i redegørelsen om planlægning.

Vi bliver jo meget tit beskyldt for at være romantikere, når vi er tilhængere af, at små samfund også kan få lov at eksistere, men lad mig så slå fast, at vi naturligvis ved og erkender, at der må være gener ved at bo i små samfund. Vort samfund vil ikke de første mange, mange hundrede år være i stand til at give disse mennesker samme service som i større enheder, det er noget, der siger sig selv, men det forlanger vi heller ikke, og det har vi heller aldrig forlangt.

Det, vi er bange for, er, at dette her ender med, at alt uden for byområder i meget høj grad er landbrug og ikke andet. Og er der noget, vi er enige i, er det, at landbrugsjord skal bruges til landbrug, men det, vi er meget bange for, er, at vi vil få at se adskillige tomme bygninger stå ubrugt i fremtiden, indtil de falder sammen. Det, vi er bange for, er, at de tanker, man har i dag om produktionskollektiver o. lign., som jo gælder både landbrug og en eller anden form for småindustri, vil blive udelukket i fremtiden. Det, vi er bange for, er, at man fratager de mennesker, der bor i de små samfund, nogle muligheder for en udvikling, som efter vores mening i langt de fleste tilfælde absolut vil være positiv. Derfor må vi så absolut være modstandere af, at man vil være så restriktiv, hvad angår en eventuel udbygning af små samfund.

Så kommer det efter vores mening meget store dyr i åbenbaringen, og det er dette miljøankenævn, som man af en eller anden mærkelig grund er så glad for. Vi forstår det